

*hadi
şaraba gidelim
gelip de geçmemizin şerefine
içelim...*

6

Yıldız'ın önündeki fincanı göstererek söylendi Nurcan. "Hadi ama Yıldız! Amma nazlandın sen del!"

Yıldız çaresizlik içinde tekrar açıkladı. "Naz değil Nurcan abla, gerçekten bilmiyorum. Hayatımda bir kere bile fal bakmadım ki ben! Bilsen bakmaz mıyım?" Kısa bir süre ne diyeceğini düşündü. Nurcan'ı kırmadan bu işten kurtulmalıydı. Gülümseyerek sürdürdü konuşmasını. "Hem senin gibi bir fal ustasının önünde bence kimse fincanı eline almamalı. Her işin bir bileni var."

Ona hak veren Nurcan omuzlarını dikleştirerek arkasına yaslandı. "Orası öyle tabii. Ama bugün Aysel'le içimizden böyle geçti, değil mi Aysel?" Arkadaşı ona katılarak başını sallayınca Yıldız'ı ikna etmeye çalışarak ekledi: "İnsan kendi falına bakamıyor ki!"

Yıldız şaşırıldı. "Ama sen Aysel'in falına bak diye ısrar ediyorsun Nurcan abla?"

Aysel arkadaşına ters ters baktı. O kadar konuşup ayarlamışlardı. Ne zaman başkalarına belli etmeden bir işe kalkışsalar Nurcan mutlaka bir açık veriyordu. Boğazını temizleyerek gülümsedi. "Ha Nurcan ha ben! Biz birbirimizin her şeyini biliyoruz ya, o yüzden. Benim fala bak, sonra Nurcan'a da bakarsın."

Yemekte ne iş yapacaklarına karar vermek şöyle dursun, elle tutulur tek bir fikir bile ortaya koyamamışlardı. Sonra ikisinin de canı eve gitmek istemeyince Yıldız'a uğramaya karar vermişlerdi. "Acemi falcıların falları çıkar, en iyisi Yıldız'a bir fal baktıralım," diyen de Nurcan olmuştu ama işte genç kadın bir türlü ikna olmuyordu.

"Gerçi bakmasan da olur!" dedi Aysel gülümseyerek. "Fal sonuçta. Eğlence için. Saçma bir şey yani!"

Yıldız şaşırıldı. "Aysel abla bunu sen mi söylüyorsun? Sen..."

Aysel onun sözünü kesti. "Biliyorum biliyorum. Fal baktırmayı severim. Haklısın ama bu inandığım anlamına gelmiyor. Biz Nurcan'la eğlence olsun diye fal bakarız, öyle değil mi Nurcan?"

Nurcan bu sözleri son derece ciddiye alarak yaptığı işin eğlence olarak nitelenmesine bozulduysa da belli etmedi. Belli belirsiz gülümseyerek cevap verdi. "Ah tabii canım. Öyle tabii. Bakmasan da olur."

Bir süre sessizlik oldu. Yıldız neredeyse annesi yaşındaki bu iki kadını severdi. Fal bakmayı bilmiyordu ama önce ısrar edip sonra birden vazgeçmeleri için burkunca fincanı eline aldı. "Tamam. Deneyeyim. Bakalım olacak mı?" Birkaç dakika fincanı elinde çevirdikten sonra kaşlarını kaldırdı. "Ben anlamıyorum, biliyorsunuz. Sadece şekilleri bir şeylere benzetiyorum."

Nurcan merakla başını salladı. "Onları söyle işte!"

Yıldız fincana dikkatle baktı. "Bir aslan var... Yanında şöyle ufak bir kedi var. Sonraaa lamba gibi bir şey var... Abajur gibi."

Aysel genç kadına cesaret vermek için araya girdi. "Evet, devam et! Ne güzel bakıyorsun işte!"

Yıldız gülümsedi. "Kuşlar var! Bu haber demek. O kadarını biliyorum. Bir de olta çıkmış, yani ben oltaya benzettim." Kafasını kaldırıncı Nurcan ve Aysel'in koltuklarının ucuna kadar gelmiş dikkat kesildiklerini görünce gülmeye başladı. "Koltuktan düşeceksiniz nerdeyse!"

İkisi de gülümseyerek koltuklarına yerleşirken, "Devam etsene," dedi Aysel.

Yıldız fincanı sehpa üzerine bıraktı. "Bu kadar. Gerisi telve. Bir şeye benzetemedim."

Aysel kaşlarını kaldırarak sordu: "Ama bunlar ne demek şimdi?"

Yıldız gülümsedi. "Bilmem... Siz ısrar ettiniz, ben de benzetebildiğim şeyleri söyledim."

Aysel ağzını açmak üzereyken Nurcan hemen araya girdi. “İyi iyi. Çok önemli bir şey yok ama iyi fal.” Arkadaşına baktı. “Ben sana sonra anlatırım.”

Aysel hemen mesajı aldı ve ilgiyle Yıldız’a döndü. “Eee Yıldızcım, yaz boyu doğru dürüst görüşemedik, neler yaptın? Çok misafirin gelmiş, Uğur’dan aldım haberlerini...”

*

Rafet, Ece ve Mecnun’un geldiğini görünce büyük bir rahatlama hissetti. Yarım saattir Vahit’in kurabiye yemesini izliyor ve içinde neler olduğuna dair tahminlerini dinliyordu. Adam kurabiyenin lezzetine övgüler yağdırırken Maral’ın durmadan ‘söylemiştim ben size’ demesi de içini baymıştı. Onun kurabiyeleriyle övünmek Maral’a mı düşmüştü?

Ece ve Mecnun’u karşılamak üzere yerinden kalkıp onları ayaküstü Vahit’le tanıştırdı. Mecnun yüzmeye geldiklerini söyleyerek oturmak istemediğinde ise Maral’ın ağzını açmasına fırsat vermeden hızla araya girdi. “O zaman siz Maral’la birlikte plaja geçin.”

Maral hemen itiraz etti. “Aaa olur mu hiç? Benim kıyafetim müsait değil. Vahit Bey’le otele döneceğim ben,” dedi adama gülümseyerek bakarken.

Adam başını öne doğru eğerken hafifçe gülümsedi ama kesin bir ifadeyle konuştu. “Otele beraber döneriz Maral Hanım ama bu iş Rafet Hanım’la benim aramda.”

Buna çok bozulan Maral ne diyeceğini bilemeyerek ayağa kalktı.

Rafet gülümseyerek adama baktı. “Buradaki her türlü iş ortağımı da ilgilendirir. Bu oteli beraber işletiyoruz. Yannis’i de çağırayım üçümüz konuşalım.”

Vahit hemen araya girdi. “Sizi temin ederim konuşacağımız iş sadece sizi ilgilendiriyor.”

Rafet gerildi. Hiçbir zaman yalnız başına iş yapmamıştı. Israr etti. “Olsun. Ortağımın da bu görüşmede olmasını tercih ederim.”

“Peki o zaman,” dedi Vahit gönülsüzce.

Rafet Mecnun’dan Yannis’i yanına çağırmasını rica etti. Mecnun kızlarla otelin içinden plaja geçerken, “Ne işi bu yahu? Rafet’im yay gibi gerilmiş,” dedi.

Maral zoraki bir gülümsemeyle bu konunun önemini vurguladı. “Rafet ablayı zengin edecek bir iş ayarladım.”

“Niye? Rafet abla fakir mi?” diye sordu Mecnun.

Maral yüzünü buruşturarak etrafı gösterdi. “Zengin de sayılmaz.”

Mecnun kaşlarını kaldırdı. “Maral, dünyadaki insanların hangi şartlar altında yaşadığını ciddi bilmiyor musun yoksa bilmezden mi geliyorsun?”

Maral cevap vermek yerine yüzünü buruşturdu. Bu sırada plaja gelmişlerdi. Yannis ve Handan güneşlenerek sohbet ediyor, Ayça ise yüzüyordu. Kısa bir selamlaşmadan sonra Mecnun Rafet’in ricasını Yannis’e ilettiler. Adam giyinip hemen içeri geçti. Ece ve Maral gölgede bir masaya oturup sohbet etmeye başladılar. Mecnun da Handan’la laflamaya karar vererek Yannis’in kalktığı şezlonga yerleşti.

*

Uğur bordo deri kaplı, üzerinde gümüşü harflerle LÂL yazan kalın deftere gözlerini dikmiş bakarken, Melih omzuna dokundu. “Usta, iyi misin sen?”

Adam o kadar dalmıştı ki Melih’in sorusunu on-on beş saniye sonra algıladı ve defterden gözlerini ayırmadan başını sallarken derin bir nefes aldı. “İyiyim iyiyim.”

Melih kafasını kaşıdı. “Kimdi o kadın usta? Kötü bir haber mi?”

Uğur tam Melih’i başından savmak için bir şeyler söylemek üzereydi ki genç adamın endişeli bakışlarını fark etti. “Yok. Kötü haber falan yok. Neden öyle söyledin?”

“Kadın gideli yarım saat oldu. Sen hiç kıpırdamadan oturdun öyle taş gibi, merak ettim.”

Uğur gülümsedi. “Merak edilecek bir şey yok. Hadi sen bana demli bir çay ver.”

Melih, “Derhal,” diyerek uzaklaşırken Uğur deftere bakarak Arzu’yla konuşmalarını düşünmeye başladı.

Himmet’le birkaç kez konuşup Meriç’in hastalığıyla ilgili bilgi edinmiş olsa da detayları Arzu’dan öğrenmişti. Yaklaşık bir buçuk saat sohbet etmişler ve kadın onu yargılayıcı en ufak bir imada bulunmamış, fakat Uğur bu süreçte kendini inanılmaz mahcup ve suçlu hissetmişti. Meriç hakkında binlerce sorusu varken, ancak birkaçını sorabilmişti. Kadın da üzgündü ama arkadaşından bahsettikçe rahatlıyor gibiydi. Belki birkaç saat kalır, böylece Meriç’ten bol bol bahsedebiliriz, diye düşünmüştü Uğur.

Keşke şöyle deniz kıyısında sakin bir yere geçseydik, diye söylendi içinden. Ama bu ancak şimdi aklına gelmişti. Arzu gelip kendini tanıttığında tek yaptığı onu içeri buyur etmek olmuştu. Kendini azarlardı: Meriç’i biraz olsun yaşamak... Biraz olsun hissedebilmek için yine bir fırsatı kaçırdın!

Melih çayı getirince düşüncelerinden sıyrıldı ve tekrar deftere bakmaya başladı. Cesaretini toplayıp Arzu’ya sorduğu soruyu düşününce gülümsedi: “Defterdekileri okudunuz mu siz?”

Kadın dürüstçe cevap vermişti. “Bir kısmını daha önce okumuştum. Beraber çalıştığımız yıllarda. Ancak diğer kısımları... Defteri size hemen verebilsem okumamış olacaktım ama sizi bulamayınca... Bu kadar süre bende kalınca okudum tabii.”

“Ne düşündünüz? Ne hissettiniz?” demişti Uğur.

Arzu derin bir iç geçirmişti. “Hüzünlendim. Ağladım. Kahkaha attım. Meriç’in defteri bu! Meriç on dakika içinde hem kahkaha atıp hem ağlayabilen bir insandı. Ve hem kahkahası hem gözyaşı gerçektir.” Duraksadı. “Ama defteri iyi ki okumuşum... Rahatlattı beni... Hatta birkaç yerde öldüğüne sevindiğimi bile söyleyebilirim.”

Uğur defteri açmak üzere eline aldı ama açmadan masaya bıraktı. Cesareti yoktu. Meriç’in yazdığı her şeyi ama her şeyi çok merak ediyordu. Ancak... Taylan’ı uğurlamış, Meriç’in mezarını ziyaret etmiş, sonra da Arzu’yla ondan bahsetmişlerdi. Bütün bunlar çok fazla geliyordu yorgun kalbine. Dermanı tükenmiş gibiydi. Şimdi değil, burada değil, diye düşünerek defteri aldı ve çekmecesine kilitledi.

*

Aysel yavaş yavaş okudu. “Tarhana Çorbacı Dükkânı... Offf Nurcan! Aşk olsun! Sen bu işi hiç ciddiye almıyorsun!”

Arkadaşı hemen itiraz etti. “Aaa! Neden ciddiye almayayım ayol? Yaz dedin yazdım işte!”

“Tarhana Çorbacı Dükkânı diye dükkân adı mı olur? Kim gelir böyle bir dükkâna?”

Nurcan birkaç saniye düşünüp arkadaşına hak verdi. “Haklısın! Hemen düzelteyim, ver kâğıdı.” Kâğıdı önüne çekip özenle düzelttikten sonra ona geri uzattı.

Aysel yüksek sesle okudu. “Beypazarı Tarhana Çorbacı Dükkânı.” Gülmeye başladı.

Ama Nurcan gülmüyordu. Arkadaşının oldukça uzun süren gülme krizinin geçmesini bekledikten sonra sakin bir şekilde sordu: “Niye güldün bu kadar? Bizim oraların tarhanası çok güzel, bilmiyor musun? Ben de çok güzel yapmıyor muyum? Canın çekince burnunu batıra batıra yemiyor musun kaç yıldır? Burda da öyle bir dükkân yok!”

Aysel gülererek açıkladı. “Ayol bari Beypazarı Tarhana Çorbacısı de! Hem her zaman okumakla, kelimeleri bilmekle övünürsün hem de bulduğun işin adına bak!”

Nurcan başını eğdi. “Ha sen ona güldüün... Tamam, doğru söylüyorsun... Beypazarı Tarhana Çorbacısı olsun.” Şöyle bir düşünüp başını salladı. “Doğru. Sen dükkân açalım deyip durunca kafam karıştı ama fikrim güzel, değil mi?”

Aysel başını geriye attı. “İh... Kim her gün tarhana çorbası içmeye gelecek ki burda?”

“Herkes! İnsanın içini ısıtır karda kışta!”

Aysel yüzünü buruşturdu. “Hıı... Burda da sık sık bir metre kar yağar ya! O zaman herkes bizim dükkâna koşar.”

“Tamam burda kar yağmıyor ama rüzgâr esince n’ oluyor? Adamın iligine kemiğine işliyor soğuk!”

Aysel şöyle bir düşündü. “En çok iki ay! Sonra ne yapacağız?”

“Sen bul o zaman!” dedi Nurcan bir süre düşündükten sonra. “Önerdiğim hiçbir şeyi beğenmiyorsun!”

Aysel gülümseyerek cevap verdi. “Çocuk gibi alınma hemen! Böyle düşününe düşününe bulacağız. Hemen iki günde bulamayız ya! Öyle kolay değilmiş iş açmak.” Bu gerçeği kendisinin de henüz anladığını fark ederek kaşlarını kaldırdı. “Düşüne düşününe bulacağız Nurcan!”

Arkadaşı umutsuzdu. “Bulur muyuz dersin?”

“Buluruz tabii! Sen kendin demedin mi gelirken? Yıldız’ın falına göre çok güzel bir iş yapacağız, bol para kazanacağız diye?”

Nurcan gülümsedi. “Falda öyle çıktı! Gerçi kedi yavrusu... Dedim sana ufak bir sıkıntı olacak! Ama büyük değil. Budur işte, işi bulana kadar sıkıntı olacak demek ki.”

Aysel başını salladı. “Olacak tabii Nurcan! Sıkıntısız iş olmaz ki!”

“Haklısın, olmaz. Neyse... Limonata var buzdolabında, getireyim mi? Şöyle hem içer hem düşünürüz.”

Aysel eliyle işaret etti. “Hadi getir, içelim serin serin. Yemekle içmekle ilgisi olmayan bir şey düşünelim artık, olur mu?”

*

Vahit ve Maral’ı arabaya kadar geçiren Rafet düşünceli bir şekilde masaya dönüp Yannis’e soran gözlerle baktı. Adam bir şey söylemediğinde ise doğrudan sordu: “Ne diyorsun?”

Yannis gülümsedi. “Ne diyebilirim? Senin tarifine talip oldu. Karar senin.”

“Biliyorum ama sen benim yerimde olsan n’apardın?”

“Bilemem.”

Rafet ortağına öfkeyle baktı. Yannis otelin işlerinde ona ne kadar yardımcı oluyorsa özel hayatıyla ilgili sorunlarda o kadar tarafsız kalıyordu. Yıllardır her türlü derdini Yannis’le paylaşıyordu ama ne zaman fikir almak istese adam hep sessiz kalıyordu. “Hiç akıl vermiyorsun Yannis. Ne kadar değerli aklın var!”

Adam bu değerlendirmeye güldü. “Ben öyle demezdim.”

“Ne derdin ya?”

“Tam tersi. Senin aklın değerli.”

“Ama ben senin düşünceni merak ediyorum. N’ olur sanki fikrini söylesen?”

Yannis ellerini ensesinde kenetleyerek arkasına yaslandı. “N’olacağını söyleyeyim. Vereceğin karar yanlıs olur. Etkilenirsin. Oysa senin şartlarını, senin isteklerini, sadece sen bilirsin. Baskası bilemez ki.”

Rafet bu açıklamayı makul buldu ama yine de bir şeyler duymak istiyordu. “Üç yüz bin lira dedi Yannis! Duydun sen de! Üç yüz bin!” Kaşlarını çatarak sordu: “Sence bir kurabiye tarifi için çok değil mi?”

“Duruma göre değişir. Adam koskoca bir pastane zincirinin genel müdürü. Bu tarifile en az bir milyon kazanmayacaksa sana o parayı neden ödesin? Daha çok kazanacaksa bu para az bile. Öte yandan, diyelim senin acilen elli bin liraya ihtiyacın var, o zaman bu para çok. Para lazım değil diyorsan bu para az. Paranın değerini, şartlarımız belirler, biliyorsun...”

Rafet başını salladı. “Doğru,” dedikten sonra bir süre düşündü ve gülümseyerek sürdürdü konuşmasını. “Nerdeeen nereye! Almanya’da can sıkıntısından yıllarca uğraşıp bulduğum bir tarife para vermeleri gerçekten çok ilginç, değil mi? Adam o kadar çok yedi ki sen gelmeden önce durmadan içindikileri tahmin etmeye çalıştı.”

Yannis gülümsedi. “Merak etme, bulamaz.”

Rafet tedirgindi. “Ama birkaç gün sonra tatlı ve pasta yapan şefi getirecek... Ya o tahmin ederse?”

Yannis güldü. “Ben en az yirmi kez denedim, bulabildim mi?”

Rafet rahatladı. “Bulamadın. O da bulamaz! Çünkü... O eşsiz lezzeti veren şeyi ben yanlışlıkla koydum içine.” Gülmeye başladı ve on saniye kadar sonra ne söylediğini fark edince gülüşü soldu. Yıllardır kimseyle, Hüsnü’yle bile paylaşmadığı bu gerçeği, kendine ait hayattaki tek sırrı şimdi nasıl pat diye söyleyivermişti! Birden paniğe kapıldı ve bir şeyler söyleme ihtiyacıyla hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Yani yanlışlıkla dediysem o kadar da yanlışlıkla değil. Yani ben koyacağım şeyi hep az koyuyordum ve tekrar denerken şey oldu...”

Kadının sıkıntısını anlayan Yannis onu tek bir el hareketiyle susturdu. “Rafet abla, tamam. Ben duyduğumu unuttum. Kimseye hiçbir şey demem. Tarif de bir daha denemem. Söz! Tarif senin, sen istersen satarsın, istemezsen seninle mezara gider.”

Rafet ona ne kadar güvendiğini unuttuğu için bu kez kendini suçlu hissetti. “Sağ ol Yannis. Sen oğlum gibisin. Hatta bazen oğlumdan daha yakınsın, sağ ol! Biliyorum ama işte...”

*

Ece, Maral gittikten sonra Mecnun ve Handan’ın yanına geçti, beraberce sohbet etmeye başladılar. Ece’nin canı sıkıyordu. Handan sebebini merak edip sorunca genç kadın kalacak bir yer bulması gerektiğini ve annesiyle konuşmalarını anlattı. Bu sırada Ayça da denizden çıkmış, kurulanarak sohbeti dinliyordu.

Ece, Maral’a da civarda kalabileceği bir yer olup olmadığını sormuştu. “Bildiğim kadarıyla yok. Sana yardımcı olmak isterdim ama bu aralar çok yoğunum. Yine de bir şey duyarsam haber veririm,” demişti arkadaşısı.

Handan hem Ece’yi hem Mecnun’un tavrını dikkatle takip ediyordu. Adam bu konuda hiçbir şey söylemeyince Ece’nin üzüldüğünü hissetti. Her ikisinin de birbirinden çok hoşlandığını biliyordu. Hatta Mecnun’un Ece’yi sevdiğinden emindi. Aynı evde kalmalarının zamanla onları yakınlaştıracaklarını ve aralarında güzel bir ilişki başlatacaklarını düşünmüştü. Ancak son günlerde kendisi Ayça ile meşgulken, anlaşılan serada değişen pek bir şey olmamıştı.

Handan hiçbir zaman kendini feminist olarak tanımlamazdı. Fakat bu tür durumlarda kadınlarla duygudaşlık geliştirmek her zaman daha kolay ve doğaldı. Konuyu biraz deşmenin kimseye zararı olmaz, belki bir faydası dokunurdu. Bu düşünceyle doğrudan Mecnun’a sordu: “Sen ne diyorsun bu işe? Yani Ece’nin seradan ayrılmasına?”

Adam omzunu silkti. “Ne diyebilirim? Kendi kararı.”

Handan bu cevabın Ece’yi ne kadar üzdüğünü yüzünden okudu ve bir şeyler söyleme ihtiyacıyla konuştu. “Kendi kararı değil Mecnun. Duydun işte.” Gülümsedi. “Annesi ensesinde boza pişirmiş.”

Mecnun güldü. “Tamam, istek bozacının ama karar Ece’nin.” Genç kadına dönüp sordu: “Değil mi Ece?”

Ece onun bu cevabına hem üzülmüş hem de biraz kızmıştı. Sakin olmaya çalışarak konuştu. “Evet Mecnun. Karar benim. Annemi üzmem istemiyorum. Sakıncası mı var?”

“Elbette hayır. Herkesin her kararını kabul ederim. Yarın birkaç yere sorayım ben, uygun bir oda bulmak zor olmaz herhalde.”

Ece tek kelime etmeden zihninden hızla akan düşünceleri takip etmeye başladı: Sevmiyor işte! Sevse seradan ayrılmama dünyada razı olmazdı. Tamam, bu iş bitmiştir! Artık sadece arkadaşım! Tutarım kendime bir oda, sabah gider akşam gelirim. Sevmiyorsa sevmiyordur! Zorla güzellik olmaz!

Ece’nin yüzünde beliren ifadeyi gören Handan kendini suçlu hissetti ve ortamı yumuşatmak üzere bir şeyler söylemeyi düşünürken Ayça bir teklif sundu. “Neden Handan ablanın yanına gelmiyorsun? Annen gelince orda kalırsın, gidince seraya dönersin. Böylece herkes mutlu olur.”

Ece buna hemen itiraz etti. “Hayır hayır, kimsenin düzenini bozmak istemem.”

Handan, “Düzen bozmak değil de...” dedi ve bu sırada Mecnun alaycı bir şekilde gülümseyince Ayça ona, “Neden güldün? Bence herkesi mutlu edecek bir teklif bu,” deyiverdi.

Mecnun omzunu silkti. “Yalanı boyama çalışmaları beni hep güldürür. Yalanın karasına, pembesine, beyazına... Hep gülerim nedense. Özellikle de senin dediğin gibi mutluluk adı altında atılan cilaya.”

Ayça görüşünde ısrar etti. “Annesi bilmeyecek, böylece mutlu olacak, ne sakıncası var ki?”

Mecnun kaşlarını kaldırarak açıkladı. “Birincisi, Ece bilecek annesini kandırdığını. İkincisi, mutlu etmek için diyorsun, bu kısım bence daha önemli.” Birkaç saniye düşünüp kafasındakileri açıklayacak güzel bir örnek bulmaya çalıştı. “Bana göre mutluluk bir çiçektir. Yalan, asittir. İstedğin renk asidi dök topırağa ve bekle, bakalım çiçek açacak mı?”

*

Maral, Süha ve Vahit’le lobide kahve içerek otururken kendini çok iyi hissediyordu. Bu otele geçme kararından dolayı bir kez daha gururlandı. Süha’nın çevresi gerçekten çok genişti! Adam hikâyeyi dinledikten sonra, “Keşke birkaç tane de buraya getirseydiniz,” dedi gülümseyerek.

“Keşke! Ama hiç aklımıza gelmedi, ben masada değildim aslında...” dedi Maral ve şikâyet eder gibi sözlerini sürdürdü. “Vahit Bey iş görüşmesini baş başa yapmak istedi.”

Adam kafasını salladı. “Prensip meselesi Maral Hanım, üzerinize almayın.”

Kadın hemen gülümsedi. “Elbette.”

“Eee?” dedi Süha arkadaşına. “Olacak gibi mi?”

Maral dikkat kesilirken Vahit kahvesinden bir yudum aldı. “Bilemem. İyi bir teklifte bulundum. Birkaç güne kadar bizim pasta şefini götürüleceğim, bir de o baksın tadına. Sonra bakalım Rafet Hanım ne diyecek?”

Maral adamın ne teklif ettiğini merak etse de diline hâkim oldu. Bu çok yakışsız kaçırdı. Süha’nın teklif edilen rakamı sormasını bekledi ama adam oralı olmamış gibiydi. İki adamın sohbet konusu çoktan değişmiş, bir sergiden bahsetmeye başlamışlardı. Maral onları ilgiyle dinler gibi görünürken, nasıl olsa öğrenirim, diye düşündü.

*

Güneş batmak üzereydi ve kahvede fazla müşteri kalmamıştı. Uğur bir buçuk saattir Hacı Veysel ve Soner’in tartışmasını dinliyordu. Dinlerin dünyaya etkisini tartışan ikili kesinlikle ortak bir noktada buluşamıyordu. Soner bütün söylemlerini felsefecilerin tespitleriyle ve dünyanın mevcut haliyle destekleyerek dinlerin yıkıcı bir şekilde zararlı olduğunu savunuyordu. Hacı Veysel ise bu görüşe şiddetle karşı çıkıyor, tam tersine, dinler olmasa dünyanın çok daha kötü bir durumda olacağını söyleyerek ayetlerden ve mutasavvıflardan alıntılar yapıyordu.

Soner her zamanki gibi bir Kuran ve birkaç felsefe kitabıyla gelmişti tartışmaya. Birçok yerde Veysel’i terletmiş olsa da hitabetin inceliklerine hâkim olan adam usta manevralarla konuyu istediği noktaya çekmeyi başarıyordu. Uğur yıllardır bu gibi sahneler izlerdi. Görüşleri Soner’e yakın olsa da onun tartışma tavrını bir türlü benimseyememişti. Adam kırılmaz darılmaz ve hoşgörülü görünür ama nedense bu tavrı bastırılmış bir şiddet barındırırdı. Uğur’a göre Soner’in savunduğu görüşlerle ters orantılı bir durumdu bu. Bunu incellekle ona açıklamaya kalktığında, Soner kendisiyle ilgili bu gerçeği asla kabul etmez ve tartışırken hararetli olmasını haklı olmasına, haklılığının karşısındaki insan tarafından inatla görülmemesine bağlıydı. Tartışmanın konusu ne olursa olsun Uğur, Veysel’in tek isteğinin Soner’e ‘Allah var’ dedirtmek, Soner’in tek isteğinin ise Veysel’e ‘Allah yok’ dedirtmek olduğunu bilirdi. Bunu bir kez dile getirmeye kalktığında ikisi de şiddetle itiraz etmiş, Uğur da bir daha bu konunun üzerinde durmamıştı. Ne de olsa iki farklı görüşün çarpışmasından pek çok şey öğreniyordu. Bugün de asıl konu unutulmuş, tartışma ‘dinler insana önem vermez’ noktasına kadar sürüklenmişti.

Veysel sakin ve vurgularına dikkat ederek açıkladı. “Dinlerin, hele hele İslamın insana değer vermediği doğru değildir. Bakınız bu konuda Pakistanlı büyük İslam âlimi *Muhammed İkbâl* der ki: *Sen insana ulaşmadan, Allah’ı nasıl arıyorsun?*”

Soner Kuran'da işaretlediği bir sayfayı açarak açıkladı. “*Mubammed İkebal* öyle der ama burda da... Örneğin Ahzâb Suresi, elli yedinci ayette ne diyor, okuyorum: *Muhakkak ki Allah ve Resûl'üne eziyet edenlere, onlara Allah, dünya ve ahirette lanet etti. Ve onlar için muhin bir azap hazırladı.*” Uğur ve Veysel'e bakarak bilgi verdi. “Muhin alçaltıcı, horlayıcı demekmiş. Yani var olduğuna inandığınız Allah diyor ki bana ve peygambere eziyet ederseniz sizi lanetlerim, size acı çektiririm. İnsan Allah'a nasıl eziyet edebilir, bu da ayrı bir tartışma konusu ya! Asıl meseleye dönersek, ben burda insana verilen bir değer göremiyorum! Siz bu ayeti okuyup da nasıl dinler, hele de İslam insana değer veriyor diyebiliyorsunuz? Böyle birçok ayet okuduk burda. Asarım keserim yakarım diyen, sürekli korku salan bir yaratıcı kavramı var ortada.”

Veysel hemen açıklamaya başladı. “Ayetleri bazen zamanına göre değerlendirmek lazım...”

Soner araya girdi. “Ama olmuyor böyle! Ne zaman bir çelişkiyi ortaya koysam, ortada kuyu var deyip yandan geçiyorsunuz. Başka tartışmalarda, Kuran tüm zamanların kitabıyken, çelişkiyi görünce birden belli bir zamanın oluveriyor. Böyle tartışma olmaz!”

Veysel bir süre düşündü. “Tabii bir insan inanmayınca, istediği gibi değerlendirebiliyor. Ayetleri açıklamak için fıkıh bilmek, kelim bilmek lazım. Ben nasıl açıklarsam açıklayayım, siz ikna olmayacaksınız Soner Bey çünkü Allah'a inanmıyorsunuz.”

Soner Uğur'a döndü. “Tabii herkes fıkıh, kelim bilir ya! Ne fıkıhı ne kelamı? İnsanlar duaların anlamını bile bilmiyorlar! Kuran'ı anlamak için o kadar çok şey bilmek lazımsa... Demek ki Kuran, okuyanın anlayacağı bir kitap değil.” Gülümsedi. “Anlaşılmayınca da kutsallaşılıyor tabii.”

Veysel derin bir nefes aldı. “Okumak, daha çok okumak lazım. Siz felsefeden başınızı kaldırıp da bu ilimlerle ilgilenmemişsiniz ki.”

“Felsefenin nesi yanlış?”

“Nesi doğru? İnsanı Allah'tan uzaklaştırır. Kendisine, ruhuna yabancılaştırır, huzursuz eder. Bakın güzel güzel konuşurken kızarıyorsunuz. Biraz daha az felsefe, biraz daha çok tasavvuf okumanız lazım.”

Soner hemen elindeki notları karıştırdı ve sakin olmaya çalışarak okudu. “*Bir kimse kendi hakikatine arif olursa, hiçbir itikat ile kayıtlı olmaz.* Bu da *Muhyiddin Arabî*'nin sözü! Hadi bakalım, buna ne diyeceksiniz?” Uğur'a dönerek sordu: “Bu cümle... *Kendini, kendi gerçeğini bulan insanın, bir inanç sistemine ihtiyacı yoktur* anlamına geliyor, değil mi? Ben mi okuduğumu anlamıyorum?”

Uğur başını salladı. “Evet. Öyle.”

Her ikisiyle de göz göze gelen Veysel hemen açıkladı. “Evet öyle demek. Ammaaa... İnsan kendi hakikatine baktığında zaten orada İslamı görecekler.”

Soner sinirle karışık güldü. “Her yol İslama çıkıyor madem, ben de dindar bir ateistim!”

Uğur onu onayladı. “Öylesin!”

Soner şaşırıldı. “Yapma Uğur yahu, sen bari yapma!”

Uğur başını salladı. “Bak açıklayayım. Bunu sana daha önce söylemeye çalıştım ama şimdiki örnek tam yerinde oldu. ‘Allah var’ dediği ve Allah'ı mutlak gerçek olarak kabul ettiği için Veysel Bey'e kızmıyor musun sen? Hadi kızmak demeyelim... Onaylamadığın, kabul edemediğin nokta bu, öyle değil mi?”

Soner başını salladı. “Elbette! Allah, dinlerin uydurduğu bir kavram. Dinler ise ufak yaştan beyinlere kazınan birer doktrin. Bu nedenle karşıyım!”

Uğur doğrudan sordu: “Peki sen ‘Allah yok’ demiyor musun? Ve bunu mutlak gerçek olarak kabul etmiyor musun?”

“Ediyorum tabii!”

“Ne farkı var o zaman? Seninki de doktrin. ‘Allah yok’ ifadesi üzerine geliştirdiğin bir öğretin var. Ateizmi din haline getirmişsin işte. Ha Veysel Bey, ha sen! Farklı şarkılar söylüyorsunuz ama çaldığınız enstrüman aynı.”

Soner hemen itiraz etti. “Olur mu canım? Bu duyduğum en saçma şey!”

Veysel düşüncelere dalmışken, Uğur Soner'in omzuna vurdu. “Olur olur, iyice düşün bak sen bunu...”

*

Yemeklerini bitirmiş içki içerlerken Ayça değişim programıyla öğrenci olarak gitmek istediği Fransa hakkında Yannis'ten detaylı bilgi alıyordu. Ece, Mecnun ve Handan Türkçede aynı durumlar için tam tersi anlamda kullanılan ya da kullanıldığı yeri saçma buldukları atasözleri ve deyimler üzerine konuşuyorlardı.

Rafet ise şarabını yudumlarırken herkesi dinlemeye çalışıyordu ama aklı teklifteydi. Kurabiyelerinin gördüğü değer keyfini yerine getirmişti nedense. Son birkaç gündür Atlas'ı çok özlediği için yalnız kalmak da istemiyordu. Gruba, "Hayatta bir yere bırakmam, ne zamandır görüşemiyoruz," diyerek rest çekmiş ve hep beraber güzel bir akşam yemeği yemişlerdi. Ece'nin morali de yavaş yavaş düzelmmişti.

Rafet ortağına, "Bu işi şimdilik kimseye söyleme," diye sıkı sıkı tembihledikten sonra masaya oturur oturmaz, "Maral bugün neden gelmiş, biliyor musunuz?" diye söze girerek her şeyi anlatmasının pek hoş kaçmadığını hissetmiş ama hemen ardından, aramızda yabancı yok ki biz bizyiz zaten, diye düşünerek davranışını makul bulmuştu.

Bu gençleri seviyordu. Yannis ve Handan'ın aşkını izlemek, yıllar önce durmadan seyrettiği filmleri aklına getirdiği için özellikle hoşuna gidiyordu.

Kadehini kaldırdı. "Hadi sağlığınıza! En kötü günümüz böyle olsun!" dedikten sonra kıkırdadı.

Kadeh tokuştururlarken Mecnun bu fırsatı kaçırmadı. "Kurabiyelerinin önlenemez yükselişine!"

Rafet yüzünü astı. "Aşk olsun Mecnun!"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Ne dedim şimdi ben?" Handan ve Ece'ye döndü. "Bir de bu var bakın! Birileri gücenince, alınınca 'aşk olsun' der. Hani sen bana bunu yaptın, o zaman senin de başına aşk gelsin! Sanki aşk kötü bir şey ya da kötülerin içinde en iyisi bu, bari bunu söyleyeyim anlamında. Bedduaların en iyisi ama yine de beddua." Rafet'e dönerek güldü ve kadehini kaldırdı. "Aşk olsun Rafet ablam ya! Kabul ettim! Kavga, nefret olacağına aşk olsun!"

Rafet elini havada savurup güldü ve içkisinden bir yudum daha aldı. Kısa süreli bir sessizlik oldu. Handan uzun süredir tiyatro yapmadıklarını düşünüyordu. Dışarı rüzgârlı olduğundan masada oynayabilecekleri ilginç bir şey düşünerek ellerini çırpı. "Hadi bir oyun oynayalım!"

Rafet hemen itiraz etti. "Bu şarap çarptı beni. Başım dönüyor. Bugün sahneye çıkamam."

Herkes gülerken Handan açıkladı. "Sahne yok Rafet ablacım. Hadi hepimiz bir fotoğraf karesi hayal edelim ve ne hayal ettiğimizden bahsedelim."

"Nasıl yani?" dedi Rafet. "Eskiden çektiğimiz bir fotoğraf gibi mi?"

Mecnun kadınla uğraşmaya kararlıydı. "Anladığım kadarıyla çekmediğimiz bir fotoğraf."

Rafet kaşlarını çatı. "Haaa! Tüh! Keşke çekseydim dediğimiz bir kare mi?"

Handan Mecnun'un omzuna vurarak konuyu dağıtmasını engelledi. "Hayır hayır, daha önce gördüğümüz değil! Şimdi hayal edeceğiz hepimiz. Şöyle bir kare olsa ilginç olur, güzel olur diye hayal edeceğiz ve ondan bahsedeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Rafet omzunu silkti. "İyi. Kolaymış."

Handan kuralları açıkladı. "Tamamdır! Şimdi herkes hayal etsin. Gözlerinizi kapayın, açın, ne yaparsanız yapın ama bir fotoğraf karesi hayal edin! Bir kare oluşturan sesli bir şekilde 'tamam' desin. Bu arada konuşmak yok."

Bu sözlerin üzerine herkes düşünmeye başladı. Mecnun hariç herkes arada gözlerini kapatıyordu. Rafet gözlerini açınca Mecnun onun gözlerini kapamasını, yüz ifadesini taklit edip kadını kızdırıyordu. On dakika geçmeden, önce Mecnun sonra da Ece 'tamam' dedi. Handan on beş, Yannis ve Ayça ise yirmi dakika kadar düşünüp 'tamam' dediler.

Rafet söylenmeye başladı. "Başta kolay dedim ama zormuş canım! Bulamıyoruuum!"

"Konuşmak yok Rafet abla!" diye uyardı Handan kadını.

"Anladık!" dedi Rafet gözlerini kaparken.

Beş dakika kadar sonra Rafet de 'tamam' deyince 'önce sen söyle' tartışması başladı. Handan duruma hızla el koydu. "Sırayla gidiyoruz. Mecnun, ilk sen 'tamam' dedin, söyle bakalım, nasıl bir fotoğraf karesi hayal ettin?"

"Bir otobüs durağı. Takım elbiseli bir adam solda, pantolon takım giymiş bir kadın ise sağda ayakta duruyor. Her ikisi de dimdik, ikisinin de elinde evrak çantası var. Kadın gözlüklü, kıyafeti gri, adamınki siyah. Durağın içinde iki kişinin oturabileceği bir bank var ama bankta siyah-beyaz bir kedi boylu boyunca uzanmış yatıyor... Bankı tamamen kaplamış ve akşam güneşi tam ona vuruyor." Kimse bir şey söylemeyince gülümseyerek bildirdi. "Bitti."

Ece her akşam aynı saatte aynı masalı dinleyip mutlu olan bir çocuk gibi, "Ne güzeldi!" dedi.

Mecnun gülerek cevap verdi. "Sıra sende. Hadi anlat bakalım."

Ece herkesin dikkatle kendisine baktığını görünce gülümseyerek anlatmaya başladı. "Benim fotoğraf karem seradan... Girişte, benim bazen resim yaptığım yerde tuval duruyor. Karşıda, çiçeklerin ilerisinde gökyüzü ve deniz görünüyor. Çiçekler rengârenk ama hava kötü. Gökyüzü simsiyah bulutlarla kaplı. Deniz kararmış ve dalgalı görünüyor. Tuvalin arkasında bir kız var. Yanına küçük bir sehpa koymuş ve palet onun üzerinde. Kızın üstünde mavi bir kot pantolon ve bir ceket var." Duraksadı. "Ceketi siyah. Arkadan görüyoruz, kızın sol kolu yok. Ceketin sol kolu rüzgârla ileri doğru savruluyor. Kız sağındaki sehpaye eğilip fırçasını boyaya batırırken tuvaldeki resim görünüyor: Çiçekler olduğu gibi aynı renkte aktarılmış ama gökyüzü masmavi... Beş-altı tane de kuş var. Denizse çarşaf gibi ve lacivert... Bu kadar."

Handan onun karesini çok beğendi ve övgüler yağdırmaya başladı. Sonra birden Mecnun'a dönerek gülümsedi. "Seninki de çok etkiliydi."

Mecnun gülümseyerek Ece'ye döndü. "Hoca seninkini daha çok beğendi."

Handan gülümseyerek başını sağa sola sallayınca Yannis elini onun omzuna koydu. "Sıra sende."

"Tamam, başlıyorum. Bir bahçe içinde özel bir yere yerleştirilmiş bir yatak var... Etrafi balonlarla, kedi merdivenleriyle, yaldızlı rengârenk süslerle bezenmiş. Üzerinde sünnet kıyafeti olan beş-altı yaşında bir çocuk yatıyor yatakta... Kıyafeti, şapkası falan çok gösterişli. Yastığının ve kıyafetinin ön tarafı, kırmızı ve mavi kurdeleli altınlarla dolmuş... Etrafında dört-beş kadın var, kimi onunla konuşmaya çalışıyor kimi altın takmaya uğraşiyor. Çocuk ise kafasını mümkün olduğunca arkaya çevirmiş, biraz arkada top oynayan yedi-sekiz çocuğa bakıyor... Benim fotoğrafım da bu!"

Rafet hemen şikâyet etti. "Ama bunların hepsi çok güzel. Benimki hiç böyle değil."

Handan onun omzuna dokundu. "Seninki de güzeldir eminim," dedikten sonra o sırada çalmakta olan *Sting*'in *Mad About You* parçasına kısık sesle eşlik eden Yannis'e dönerek gülümsedi. "Seni dinliyoruz Yunanistan!"

Yannis ona bakıp gülümsedi. "Benim fotoğraf çok kısa. Aksamüzeri... Handan denizin içinde..." deyince herkes güldü. Adam gülümseyerek sürdürdü sözlerini. "Gökyüzünde ay belirmiş. Güneş de batmak üzere. Handan tam ortada, iki kolunu açmış, bir eli aya doğru, bir eli güneşe doğru uzanmış gibi... Gülüyor."

Ayça Handan'ı dürttü. "Vayyy vaaay! Ben de istiyorum bu markanın aynısından! Modeli biraz daha yeni olsun tabii."

Herkes yine güldü. Handan Ayça'yı işaret etti. "Sıra sende."

Ayça anlatmaya başladı. "Benimki de çok uzun değil... Bir mezarın üzerinde, bir kelebek uçuyor. Mezar taşında yazan doğum ve ölüm tarihinin (1923-2004) arasında uçuşan mor-beyaz, çok güzel bir kelebek..." Hüzünle ekledi: "Benimki de bu kadar. Seksen bir yıllık ömrün üzerinde, üç-beş günlük bir ömür fotoğrafladım size."

Ece ona döndü. "*Rabindranath Tagore* diye bir şair var, hiç duydun mu?"

Kız başını salladı. "İh."

"Hintli... Neyse... Bir şiirinde diyor ki: *Kelebek ayları değil, anları sayar... Yeterince de vakti vardır.*"

Bu dizeleri duyan Ayça birden gülümsedi. "Ne güzel söylemiş. Şiir pek sevmem oysa ben."

Bir süre hepsi bu dizeler üzerine konuştuğundan sonra Handan sesini biraz yükselterek Rafet'e döndü. "Hadi Rafet ablacım, bir tek sen kaldın... Sen de söyle de bitirelim."

Rafet kararlı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Hayatta söylemem! Dalga geçersiniz sonra benimle."
"Neden?" diye sordu Handan.

"Yani şimdi sizi dinledikten sonra... Benimki çok kötü. Komik kalacak sizinkilerin yanında. Yani gülseniz de hakkınız var. İh! Bu sefer beni geçin." Israr edilince hayal ettiği kareyi anlatmaya karar verdi ama onları uyardı. "Ama bakın, gülecekseniz sonunda gülün. Anlatırken gülerseniz gerisini anlatmam, anlaşıldı mı?" Herkesten söz alınca içkinin de verdiği rahatlıkla elini kolunu kullanarak anlatmaya başladı. "Şöyle büyük bir market var. Uzun, çok uzun bir koridorun olduğu bölümde, raflarda sadece bisküvi ve kurabiyeler duruyor. Otuz-kırk kişi sadece bir bölüme birikmiş. Birbirlerini iterek bir rafa uzanmaya çalışıyorlar..."

Mecnun kahkaha atmamak için alt dudaklarını ısırarak bardağına su koydu.

Rafet tavana doğru bakıp eliyle tarif ederek, "Böyle yuvarlak, çok güzel renkleri olan teneke kutuları kapmaya çalışıyor herkes! Ve kutuların üzerinde ATLAS KURABİYELERİ yazıyor," deyince herkes kahkahayı bastı.

Mecnun içmekte olduğu suyu zar zor yuttu, gözlerinden yaş gelene kadar güldükten sonra başını sağa sola salladı. "Rafet ablam benim yaaa! Teklif... Üstüne şarap... Uçtun sen uçtun! Bu nasıl bir fotoğraf karesidir yaaa? Direkt iç pazara açılıp kısa metrajlı bir reklam filmi çektin!" Kaşlarını kaldırarak ciddiyetle sordu: "İç pazar dedim ama yoksa bu market Amerika'da mıydı?"

Bu sözler üzerine herkes yeniden kahkahalara boğuldu. Rafet gülerken kesik kesik cevap verdi. "Amerika... Çin... Rusya... Japonya..."

*

Uğur eve yorgun argın gelmişti. Aysel'in de kafası meşguldü. Yemekte pek fazla konuşmadılar. Çay içerlerken kadın belki bir fikir alırım umuduyla iş meselesini Uğur'a açtı. Nurcan'la akıllarına gelen fikirleri sıraladıktan sonra sordu: "Yeme içme dışında bir iş yapalım dedim ben de. Sen ne dersin?"

Uğur şöyle bir düşündü. "Daha değişik bir iş bulursanız ne âlâ ama bence yeme içme konusunu kapamayın."

"Neden?" diye sordu Aysel merakla.

"Nedeni var mı Aysel? İkinizin de en iyi yaptığı iş, en iyi bildiği iş o!"

Kadın bir süre düşündü. Aslında kocası haklıydı. "Öyle mi diyorsun?"

"Öyle tabii."

"Ama bu işi yapan çok yer var. Neden bize gelsinler?"

"E herkesin yaptığı şeyi yapmayacaksınız elbette! Tutup da balık lokantası açmayacaksınız ya da kafe. Değişik olarak ne sunabileceğinizi düşünün. Kimsede olmayan bir şey bulun."

"Kimsenin yapmadığı ne var ki?"

"Ben bilmem. Onu siz bulacaksınız. Aceleniz yok nasıl olsa. Düşünün bakalım, bulursunuz."

Bir süre konuşmadılar. Uğur kitabına dalmıştı, Aysel de tamamen ne iş yapacağı konusuna odaklanmıştı.

Adam elinden kitabı bırakarak karısına döndü. "Söylemeyi unuttum. Bu akşam Trabzon'dan Bekir abi aradı. Bu hafta sonu gelecekler."

Aysel bu habere çok sevindi. "Yaaa! Ayyy çok sevindim. Demek ikna ettin! Hatice nine ve Elif de geliyor, değil mi?"

Kocasını başıyla onayladı. "Üçü de geliyor."

Aysel kaşlarını çatarak sordu: "Taylan'ın fikrini daha söylemedin, değil mi?"

Uğur başını iki yana salladı. "Hayır hayır. Önce bir gelsinler, görsünler... Biraz tanışınlar bizi, ondan sonra. Öyle pat diye söylenir mi?"

Aysel çayından bir yudum aldı. "Öyle tabii," dedikten sonra birden telaşla ayağa fırladı. "Ben odaları hazırlamaya başlayayım," diyerek koridora doğru yürüdü.

Uğur gülümsedi. Misafir dendi mi Aysel için akan sular dururdu. Her şey dört dörtlük olmak zorundaydı. Sonucu değiştirmeyeceğini bilse de karısının arkasından seslendi: “Acele etme! Daha vakit var!”